

BALIKÇI

File Manager - [C:\WINDOWS*]
Bir balıkçı olduğunu düşün,
böyle bir balığın olsa ne yaparsın?
C: [Download]

ONUR
OKAN

pörtakal

PORTAKAL KİTAP | 53

Roman | 43

ALTIN BALIK

Onur Okan

EDİTÖR

Rukiye Şahin

ISBN

ISBN: 978-975-2468-89-4

9 789752 468894

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocağa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 45586

KAPAK TASARIM

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Haziran 2020, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No:8

Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

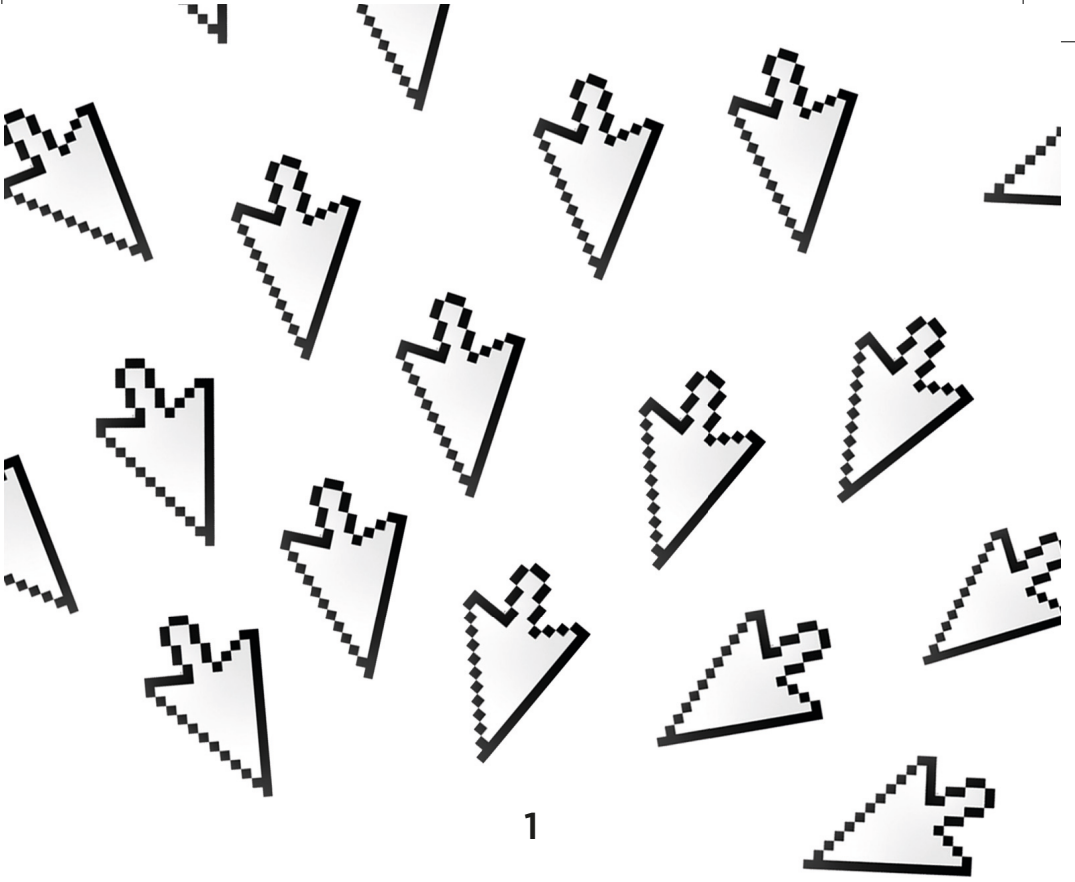
portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı, Yazım Kılavuzu Ajansı'ı aracılığıyla anlaşmalı olarak Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.'ye aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

1

KIYAMET TABLOSU

1 Nisan 2018
Saat 07.50

Vapur, Kadıköy’e ilerliyordu. Haydarpaşa yakınlarındayken yolcular arasında, *vapurdan ilk kim inecek yarışı* için hazırlıklar başladı. Yolculardan bazıları telaş içinde kapıya yönelip önlerden sıra kapmaya çalışıyordu. Aynı yarışın bir benzeri Kadıköy’deki Beşiktaş iskelesinin bekleme salonundaydı. Yolcular, vapura ilk binen olma mutluluğunu, püfür püfür esen açık hava salonlarındaki koltuklardan birini kaparak yaşamak istiyorlardı.

Kadıköy metro istasyonundaki yürüyen merdivenler o sabah bozuktu. Dilek, sıranın sonlarındaydı. Kendisi gibi 8.15 vapurunu yakalamak isteyen diğer sinir sahibi yolcularla birlikte merdivenleri yürüyerek çıkmak zorunda kaldı. Şişli’deki iş yerine gitmek için bu sabah metrobus yerine metro, vapur ve otobüsten oluşan vasıtalar zincirini kullanmayı seçmişti. Biraz deniz havası almak, sonrasında biraz yürümek belki iyi gelir diye düşünmüştü. Gece hiç uyumamıştı çünkü. Gözlerinin altındaki morlukları kapatmak için güneş gözlüğünün ardına saklandı. Yapılan araştırmaya göre günümüz insanının her on üç dakikada bir cep telefonuna bakmadan duramadığı tespit edilmişken Dilek bu süreyi son bir saat içinde beş dakikaya indirmişti.

“Bu ayrılık hayatının sonu olmayacak merak etme.”

Gözü hep dün gece Metin’den gelen son mesaja gidiyordu. İki yıllık ilişkileri, bir kıskançlık krizinin ardından çıkan kavga sonucu, kısa bir mesajla bitmişti. En azından Metin için... Dilek hatıralarını, anılarını ya da onca yaşanmışlığı, akan gözyaşlarını sildiği gibi silip atamayacağını biliyordu. Metro merdivenlerini bitirip iskeleye girdiğinde kalabalığın içinde kendine yer bulmaya çalıştı. Vapur, neredeyse iskeleye yanaşmak üzereydi. Bir anneyle, bebek arabasına oturmaya zorla ikna edilmiş, huzursuz bir çocuğun arkasında kendisine boşluk buldu. Kadın, bir eliyle çocuğunu uyutmak için bebek arabasını ileri

geri ittiriyor, diğer eliyle de telefonuyla oyun oynuyordu. Dilek, saatine bakmak için kolunu hafifçe kaldırdığında, önlere ilerlemeye çalışan Mustafa koluna çarptı. Dilek, her ne kadar söylenmeye başlamış olsa da Mustafa'nın kafası onu duyamayacak kadar doluydu, öylece kalabalığın içine karıştı.

Mustafa, neredeyse iki aydır pazarları bile izin kullanmadan çalışıyordu. Üç haftadır ağrıyan dişini doktora gösterebilmek için nihayet izin alabilmişti. İş yerinde mutsuzdu. Maddi problemleri yüzünden hiç sevmediği bir işte çalışıp “yolda görsem selam bile vermem” diye tarif ettiği bir adama patron demek zorunda olması canını sıkıyordu. İş yerinde tek mutsuz insan o değildi. Şirketteki hemen hemen herkes için, çay molalarının, öğle tatillerinin ve yol muhabbetlerinin ortak konusu aynıydı; iş yerinde uygulanan mobing. “Bu akşam özgeçmişimi güncelleyeceğim,” diye başlayan bir cümle, “Altı ay işsizlik maaşı alırım, önünde sonunda nasılsa iş bulurum ama yine de bu adamı çekmem,” diye devam ediyordu. Mustafa, izinli olduğu bugün için iş yeriyle alakalı herhangi bir şeyi düşünmemeye karar verdi. Maillerini kontrol etmeyecek, iş yerindekilerden gelen mesajları akşama kadar okumayacak ve her ne olursa olsun müdürü ararsa telefonu açmayacaktı. *Plan net*, dedi içinden. Sabah kalkınca verdiği bu karara, vapurla Beşiktaş'a geçip Boğaz havası alma ve sonra Nişantaşı'ndaki diş hastanesine yürüme fikri eklendi. Bir de vapurda sigara içmenin yasak olduğu geldi aklına, keyfi biraz kaçtı.

Vapur, Haydarpaşa'yı geçmiş iskeleyle yanaşıyordu. Telefonunu çıkartıp saatine baktı: 8.03. Diş hastanesinden randevu alabildiği için kendini şanslı hissetti. Bekleme salonlarında magazin ya da yat dergileri olan bir dişçiye gidip maaşını taksitler halinde teslim etmek istemiyordu.

Altmış altı metre uzunluğundaki vapur iskeleyle yanaştı. Yıllardır iskelede çumacı olarak çalışan Hamza ve İhsan, gemiden atılan halatları dubalara düğümlüyorlardı. Her iki yanlarında bekleyen sabırsız insanlar topluluğu, adamların her hareketini, anı anına takip ediyordu. Tek dertleri bu adamların her ne yapıyorlarsa bir an önce sonuca varmalarıydı. İhsan ve Hamza'nın önceliğiye bu telaşlı insanların

güvenliği sağlamaktı, bu yüzden üzerlerinde oluşan baskıya pek aldırış etmiyorlardı. İhsan, vapurlar yenilenmeden önceki dönemde bu işin daha zor olduğunu hatırlatırdı hep Hamza'ya. Birçok yolcunun, gemi daha yanaşmadan iskeleye atlamak isterken düştüğü ya da iskeleye vapur arasına sıkıştığı kazalar yaşanmıştı. Bu kazaların çoğu kalıcı yaralanmalarla sonuçlandı.

Hamza, hayat şartlarının zorlaşmasıyla insanların bu kadar sabırsız, telaşlı kibirli ve stresli olmaya başladıklarına inanıyordu. Her yarım saatte bir bu telaş ve koşuşturmacayı gördüğünde, yaptığı iş için Allah'a şükrediyordu. İhsan'ın, insanları sinir etmek için kapıları bazen ağır ağır açmasına, "Uğraşma be olum şu insanlarla," diye tepki verse de, içten içe hoşuna gidiyordu.

Saat 8:08 olduğunda, vapurun kapıları açıldı ve yolcular çıkışa ilerlemeye başladı. Bir yanda gelenler, bir yanda gitmek isteyenler, aynı bina içinde toplamda bin kişilik bir kalabalığı oluşturuyordu. İskele çevresinde, metronun çıkışında ve dolmuş duraklarının yakınlarında, sürüp giden hayatın sakinlerinin toplamı da bir o kadar kalabalıktı. *Anlık koşuşturmacaları içinde ölümün kendini unutturduğu hayatların sahipleri için, son anın nasıl yaşanacağı hep merak konusu olmuştur.* Ama o sabah, iskelede olanların hiçbirinin aklı bu soruyla meşgul değildi.

Resmi kayıtlara göre saat 8.09'da, bir gürültü duyuldu önce, büyük bir hüznün habercisi olacak bu ses, Kadıköy'den Boğaz'a, Adalara ve karşı kıyılarda yankılandı sonra. Orada olanların birçoğu için dünyada duydukları son ses, patlamanın gürültüsü oldu. Şanslı olan uzakta-kilerse o günü, kulaklarındaki uzun süren çınlamayla hatırlayacaktı. Gürültünün ardından yer çekimi ortadan kalktı. İnsanlar, bir anlığına oldukları yerden geriye savruldular. İskelenin duvarlarından kopan taşlar, metal parçaları ve cam kırıkları, yere düşmekte olan vücutlarla havada buluştu. Zaman durmuş gibiydi. Kanlar içinde süzülen bedenler, kopan parçalarından ve ruhlarından yoksun bir şekilde yere düştüler. Büyük bir toz bulutu kapladı ölenlerin üstünü, topraktan önce. Alevler sağlı sollu yükselmeye başladı. Sırtüstü yerde yatanlardan biri, zar zor gözlerini açabildi. Her yeri kaplayan toz ve dumandan

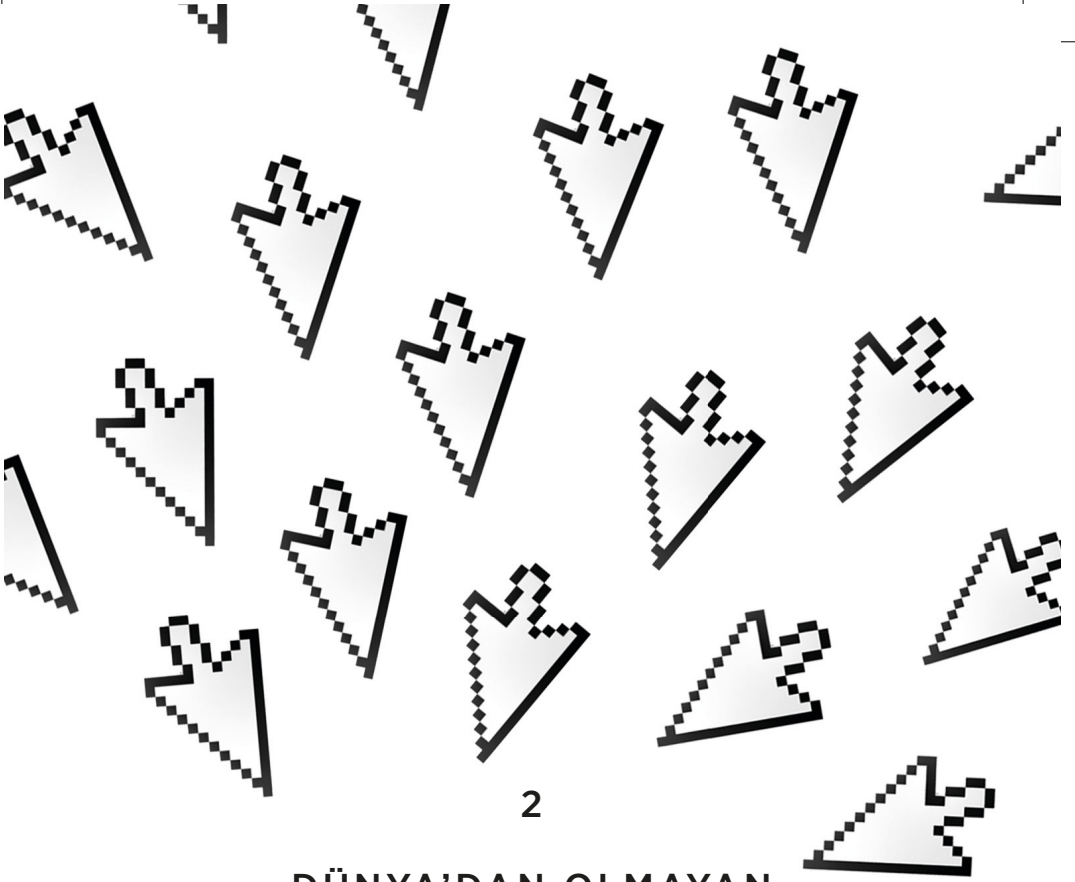
gökyüzü görünmüyordu. Ellerini zemine dayayıp dikilmek istedi ama kolları yoktu. Hatırladığı son şey, iskelenin çıkışına koşar adım yürüdüğüydü. Gözyaşları, kanlar içindeki yanaklarından kendilerine yollar açıp kulaklarının arkasından yere döküldüler. Başının üzerinden uçup giden kâğıtları gördü. Başını sağ yanına hafifçe çevirdi. Kağıtlar sağ yanında duran bir evrak çantası içinden uçuşup gidiyordu. Acı içinde haykırmaya başladı. Bacaklarını hareket ettirmek istediğinde, sağ dizi üzerinde bir baskı hissetti. Başını biraz daha kaydırıp bakış açısını genişletebildiğinde bacaklarının üstünde yatan kadını gördü. Kadının kandan kızıllaşan saçlarının arasında toza bulanmış yüzünü zar zor seçebildi, belden aşağısının olması gereken yerde kan birikintisi oluşmuştu. Haykırmaya devam etti. Göğsündeki acı nefes almasını ve çığlıklarını engelliyordu. Sol göğüs kafesi üzerine saplanmış demir parçasını hissetmesiyle, gözlerini yeniden karanlığa yumması bir oldu. Sağlık ekipleri, adam öldükten on beş dakika sonra cansız bedenine ulaşabilmişti. Diğer cesetlerin ve onlardan arda kalanların toplanması akşama kadar sürdü.

1 Nisan 2018 günü, Kadıköy'deki Beşiktaş iskelesinde, tamir edilmeyecek hasarlar bıraktı. Patlayan bomba yaklaşık yüz yirmi bir kişinin ölümüne, iki yüz on dört kişinin ağır derecede yaralanmasına neden oldu. İskele, tarihe hasta ruhlu birinin kanlı vahşetini sahnelediği bir kıyamet tablosu olarak miras kaldı.

Bomba patladığı an, Kadıköy'deki Boğa heykeline yaklaşmak üzereydi. Patlamanın o kulakları sağır eden sesi duyulduğunda etrafındaki herkes gibi kendini yere attı. Birkaç acı fren sesi ardından çığlıklar duyulmaya başladı. Etrafına baktığında, insanlar merak içinde rıhtıma koştuğunu gördü. Zaman kaybetmeden ayağa kalktı, şapkasını düzeltti ve hızlı adımlarla Söğütluçeşme'ye yürümeye devam etti. O an, içinde büyük bir rahatlama hissetti. Tarifsiz ve akıl dışı bir mutluluk. Gülümsüyor ve yanından koşup giden insanlar, yüzünü görse ne derler ne düşünürler diye aldırış etmeden, durup durup kahkahalar atıyordu. Bir ara çığlık atmak geldi içinden ama bu sarhoşluğa kapılmadı.

Kafasında kurduğu ilk plan böyle değildi. Hedefinde birkaç kişi vardı. Bir silah ve bir kurşun, sonra bir kurşun daha, içindeki nefret soğuyana kadar devam edecekti kurşunları saymaya. Sonra aklına bir fikir yerleşti, biraz felsefi ve biraz da haklılık payı olan. Bir insanın aslında, dünya üzerinde onu en son hatırlayan insan öldüğünde ölebileceğini, akıllardan, hafızalardan silinebileceğini okumuştu bir yerlerden. Ölüleri ve ardında kalanları düşündü. Biri ölür, ardından belli bir süre yas tutulurdu. Üzerinden yıllar geçtikte ölüm yıl dönümünde ya da doğum gününde onu hatırlayanlar olur, belki bir dost sohbetinde aklına düşen biri yâd ederdi. Hatırlayanlar da öldüğünde, anılar kavuşurdu ruhlarına. “Kötülüğü tek başına ölü bir bedenle miras bırakmak yeterli değil, bundan yıllar sonra, kimse neden öldüğünü hatırlamayacağı biri için acı çekmez.” Hemen not defterine bu satırları yazdı. Tam bir yıl önceydi bu. Hâlâ not defterinde yazan tek cümle buydu. Saf kötülüğü bir simge haline getirmenin, unutulmayacak acılar yaşatmanın, insanlara hatırlamak istemeyecekleri anılar bırakmanın daha görkemli bir intikam alma ve mesaj verme şekli olduğu fikrinin doğruluğuna daha çok inandı. Yakacağı ateşin yarattığı acıları izleyebilmek için ellerinin kana bulanması kaçınılmazdı. Ruhu nefretle yıkanmış, gözü karanlığa alışmış birinin, kalbinde merhamet barındırması beklenemezdi.

Korkuyu salmak için patlama bir başlangıçtı. Sırada mesajı vermek vardı. Doğru ve unutulmayacak bir mesaj mücadele edilmesi zor bir savaşta güçlü bir cephe açacaktı. Plan buydu. Hamlelerinin hepsi bunun içindi. İyiler ve kötüler arasındaki savaş. Aslında hiçbir zaman iyi olamamış iyilerin ve hiçbir zaman kötü olmak istemeyen kötülerin savaşı.

2

DÜNYA'DAN OLMAYAN
ÜLKE'YE SELAM

1 Nisan 2018
Saat 07.50

“Kendi hissettiğim acıları tarif edemezken başkalarının hissettiklerini nasıl tarif edebilirim?”

Sabahın erken saatleriydi, güneş odayı aydınlatmaya başlamıştı. Sorduğu sorunun cevabını beklerken, hafifçe perdeyi aralayıp sokağa göz attı. Dijital ses tonu, bir anlığına pencereden dışarı dalmış aklını, bilgisayar ekranına geri döndürdü.

“Üz-gü-nüm, bu ko-nuda sana yardım-cı o-la-mıyorum. İster-sen son i-ki ay-dır en çok din-lediğin şarkı-lardan olu-şan listeyi çal-ma-ya baş-laya-bi-lirim.”

Hafif bir tınıyla, *bir şeyler yolunda değil besbelli*, sözcükleri odanın içine yayıldı. Samet, sorulara cevap verebilen dijital bir sesle dertleşmenin, delirmenin bir belirtisi olup olmadığını düşünmeye başladı. Son iki yılda sesli dijital asistanına iki bin dokuz yüz yirm iki kez bu soruyu sormuştu, kendi kendineyse milyonlarca kez. Cevapsa, hâlâ bir muammadan öteye geçememişti.

Bir anlığına dertleşmek istediği gerçek bir arkadaşı olsun istedi. Sonra düşündü. Bugüne kadar kurmaya çalıştığı herhangi bir arkadaşlık ilişkisinin ona bir faydası olmamıştı. *Böyle iyiyim*, dedi içinden. Kimsenin onu anlayamayacağı fikrine yeniden sarıldı. Bu sırada, ekranın sağ alt köşesindeki chat uygulamasının ışığı yanıp sönüyordu. Sanal dünyada çok fazla insanla tanışmış, sohbet etmişti. Amerika’da yaşayan bir Neonazi’den İranlı bir kimyagere kadar, geniş bir sanal arkadaş listesi vardı. Bir zamanların, o nostaljik mektup arkadaşlığı romantizmine uygun sohbetler gerçekleştirmeye çalışıyordu. Niyeti, içinden çıkamadığı dört duvarın dışında neler olduğunu öğrenmekti. Klavye ardında oturan dijital profillere güvenip derdini, sıkıntısını anlatmak yerine, onlarla kafa dağıtacak sohbetlere giriyordu.

“Dünya’dan, Olmayan Ülke’ye selam. Orada mısın Kaptan?”

Yanıp sönen kutucuğu tıkladı. Yazan, Leyla’ydı. Son bir haftadır, en çok bu kızla sohbet etmişti. Onunla laflamaktan hoşlanmaya başlamıştı. Leyla, Youtube’da yayın yapan bir dijital haber kanalının programcılarından biriydi. Bulduğu haberleri dijital yayın dünyasının, ona tanıdığı kuralızsızlık zırhını giyerek sunuyordu. Heyecanlı anlatımı, sivri dili ve yaptığı röportajlardaki ani çıkışlarıyla, kısa sürede dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı. Tanışmaları, Leyla’nın hazırladığı bir haberin içinde, Samet’in de takma adının geçmesiyle olmuştu. Haber, bir bankaya yapılan siber saldırıyla ilgiliydi. Samet, haberde anlatılan saldırıyla ilgisi olmadığını anlatan bir e-mail yazıp Leyla’ya gönderdi. Günler içinde mailleşmeler arttı. Leyla çok fazla şey merak ediyor ve öğrenmek istiyordu. Daha güvenli olacağını düşündükleri bir chat uygulaması üzerinden yazışmaya karar verdiler.

“Buradayım.”

“Senin gibi birinin sabahın bu saatinde ne işi var?”

“Senin için sabahın erken saatleri olabilir belki benim için henüz gece ya da öğlen.”

“Doğru, henüz nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Sahiden nerede yaşıyorsun?”

Samet, Samatya’da doksanlı yılların başında, müstakil bir göçmen evi yerine inşa edilmiş, dört katlı bir binanın giriş katında oturuyordu. Balkonlu olmayan, iki oda bir salonlu bu evin kiracısıydı. Rutubet kokusu, denize yakın konumdaki hemen hemen bütün semt sakinlerinin ortak derdi olduğu gibi, Samet’in de en büyük şikâyetiydi. Odalarından birini yatak odası olarak kullanıyordu. Diğer oda ise günün tamamını geçirdiği çalışma odasıydı. Bu odanın bir duvarı, boydan boya kitaplarla kaplıydı. Kitaplar düzenli ve belli bir sisteme göre yerleştirilmişti. Düzen konusunda takıntılı bir adamdı. Kitaplığın karşı tarafındaki duvarda, üç ekran asılıydı. Ekranların hemen altında, dizüstü bilgisayar, tablet, klavye, kulaklık ve birçok kalemle not defterlerinin bulunduğu çalışma masası yer alıyordu. Çalışma

masasından geriye kalan alanda tekli bir koltuk ve ekranlardan geriye kalan duvardaysa film posterleri asılıydı. Duvarların kenarındaki düzgünce çekilmiş elektrik prizleri ve uzatma kabloları, Samet'in kullandığı cihazların elektriğe kavuşmasını sağlıyordu. Odanın içini güneş ve hava ile buluşturan pencerenin pervazında iki saksı menekşe vardı. Samet menekşelere gözü gibi bakıyordu. Annesi menekşeleri çok severdi.

“Neden soruyorsun, yoksa evime mi gelmek istiyorsun :)”

Dört yıldır bu evde oturuyordu. Bu süre içinde, kargo ve yemek siparişlerini getiren kuryeler dışında zilini çalan olmadı. Yanlışlıkla zile basanlar hariç. Evden dışarı adımını atmadığı için ne komşuları ne de çevre esnaf tarafından tanınan bir sima değildi. Binaya ilk taşındığı yıllarda bu durum komşularını şüphelendirmişti. Samet'in bütün gün evin içinde ne yaptığını, neden hiç dışarıda görünmediğini merak ediyorlardı. Gelebilecek sorular için bir eklem rahatsızlığının olduğunu, bu yüzden çok fazla dışarı çıkamadığını, evden çalışarak geçimini sağladığını anlatan dokunaklı bir yalan hazırlamıştı. İhtiyaç halinde imdadına yetişen kullanışlı bir yalandı. Tipini gören ve konuşmasını duyan insanlarda bıraktığı güven hissi, bu yalanı inandırıcı kılıyordu. Yalnız yaşıyordu. Yedi yaşındayken 1999 senesinde yaşanan depremde babasını, on sene sonraysa annesini kaybetmişti. Annesinin ölümünden sonra akrabalarıyla da iletişimi kesmişti. Tek başına yaşama fikrine alışalı çok olmuştu. Her işini kendi başına yapılabiliyordu.

“Çok komiksin, ha haha... Hayır, evine gelmek gibi bir derdim yok, sadece seni tanımaya çalışıyorum. Senin hakkında çok az bilgiye sahibim, gerçek adını bilmiyorum, tipini bilmiyorum, yolda görsem tanımam.”

Samet, bir seksen boylarında, zayıf bir vücut yapısına sahipti. Dağınık ve dalgalı kahverengi saçları vardı. İlk bakışta, kemikli uzun burnu ile kısık kahverengi gözlerinin bütün ilgiyi topladığı yüzüne, düzgün sıralanmış dişleri, ince dudakları ve sivri çenesi yerleşmişti. Samet hakkında herhangi birinin, bilgisayar başında çok fazla zaman geçir-

diği için sırtının eğilmeye başladığı, uzun süre güneş görmediği için ten renginin günden güne açıldığı, lisede karıştığı bir kavga sırasında kırılan burnu yüzünden nefes almakta zorlandığı, gülmeyi sevmediği için dişlerinin kimse tarafından görülmediği gibi konularda fikir sahibi olması imkânsızdı. Çünkü Samet’i bu kadar yakından tanıyabilecek hiçbir arkadaşı yoktu.

“Tanınmak istemediğim için hakkımda pek fazla şey bilmiyor olabilir misin?”

“Peki, ne iş yapıyorsun?”

Hiçbir zaman düzenli bir işte çalışmadı. Hiç iş aramadı ya da bir iş görüşmesine gitmedi. Başkalarına ait herhangi bir cisme dokunmamak için ekmek almaya bile gitmeyen birine, yüzlerce insanla aynı toplu taşıma aracını paylaşma fikri işkence gibi geliyordu.

Bazen kendini, tıklım tıklı bir otobüs içinde, elden ele uzatılan ulaşım kartını cihaza okuturken ya da ayakta durmak için, günde binlerce kişi tarafından dokunulmuş bir kolçağa tutunurken gördüğü kâbuslar içinde buluyordu. Bu kâbuslara, para ödemek için uzatılan pos cihazlarına şifre girmek, çay içmek için getirilen aida bardağın ince belinden kavramak gibi, binlerce insanın dokunduğu cisimlerle olan farklı versiyonlar da ekleniyordu. Diğer insanlar için günlük hayatın bir parçası olmuş birçok ritüel, Samet’in lanet olarak adlandırdığı özelliği yüzünden, dış dünyaya kapalı bir hayat yaşamasına neden oluyordu.

Evden neden çıkmadığını merak edenler, aynı zamanda nasıl geçindiğiyle de ilgileniyorlardı. Ev sahibinden duydukları kadarıyla, kirasını hiç aksatmadan ödüyordu. Bakkala, manava ya da başka bir esnafa herhangi bir borcu yoktu. Peki, bu tuhaf adam nasıl para kazanıyordu?

“Eskilerin tabiriyle serbest meslek diyelim.”

“Yemezler canım, bal gibi *hackers*sın sen.”

Bilgisayar korsanlığı başlıca gelir kaynağıydı. Uzun yıllardır dış dünyadan izole yaşayan ve bütün gününü bilgisayar başında geçiren birinin, sıradan insanlara göre bilgisayar hakkında daha fazla

bilgi sahibi olması tuhaf değildi elbette. On sekiz yaşından bugüne kadar, bütün odak noktası bilgisayar oyunları, kodlama ve sistemlerin zayıflıkları oldu. Ne zaman bir web sitesi popülerliğini ilan etse, diğer bilgisayar korsanları gibi onun üzerinde açık bulup sızma denemeleri yapıyordu. Bilgisayar oyunlarında elde ettiği başarılar, internet üzerinden yazdığı küçük programların satılmasıyla birlikte, dünyaca ünlü birçok teknoloji markasının uygulamalarında ya da web sitelerinde bulunduğu açıkları firmalara bildirmesiyle maddi kazanç elde ediyordu. Herkesin her şeye, erişebildiği günümüzde, birçok firma siber saldırıları ve bilgisayar korsanlarını, yeni geliştirdikleri yazılımlar, uygulamalar ya da web siteleri için büyük bir tehdit olarak görüyordu. Bu durumu bir kazanca çevirmek isteyen firmalar, ödül avcılığı kavramını bilgisayar korsanlarıyla iş birliği sağlayacak bir uygulama olarak sunmaya başladılar. Kendine güvenen korsanlar, firmaların yazılımlarına sızmak için bütün hünelerlerini sergiliyor, eğer açıkları keşfedip sistemlere sızabilirse hem para hem de kendi dünyalarında ün sahibi oluyorlardı. Henüz reşit olmayan birçok genç bilgisayar meraklısı, bu oyunlara katılarak bulduğu açıklar sayesinde ünlü firmalardan iş teklifi alabiliyordu.

“Tamam, kabul, bir itirafta bulunayım. Bazı sızma denemelerim oldu. Ama bu denemeler sonucu kimseye maddi bir kayıp yaşatmadım. Sadece açıklıkları bulup üreticilere bildirdim ve bu işten para kazandım. Kazan-kazan ilişkisi. Bu suç mu?”

Tek gelir kaynağı bu değildi ya da her zaman iyi niyetli bir hacker gibi davranmıyordu. Dünyada yaşanan gelişmeleri takip edip herhangi bir yerde yapılacak aktivist eylemlere, klavyesi başından destek verdiği zamanlar oldu. Kimi zaman, çalışanlarını nedensiz yere işten çıkartan bir bankanın mobil uygulamasının saatlerce çalışmaz hale getiriyor, kimi zamansa ırkçı söylemlerde bulunan bir ünlünün Twitter hesabını ele geçiriyordu. Suç sayılabilecek bu eylemleri yaparken kimliğinin ifşa olmamasını sağlayacak birçok uygulamayı ve yöntemi kullanma konusunda ustalaşmıştı. Ustalığı ona gizemli bir ün de sağladı. İnsanlar, Kaptan Hook’un kim olduğunu merak ediyordu. Takma adını bir korsandan almıştı. Çocukken izlediği ve çok

sevdiği *Peter Pan* filminin kötü adamıydı. Bundan üç beş sene önce, yaşının da verdiği heyecanla bu gizemli kimliğinin insanlar üzerinde yarattığı etki hoşuna gitmiş, daha çok ses getirecek eylemlerle ününü pekiştirmek istemişti. Büyük ses getirecek bazı saldırıları oldu. Özel bir bankanın yurt dışı para transfer sisteminden yüklü miktarda bir parayı, sisteme sızıp kendi hesabına geçirdi. Aradığı haz duygusuna kavuşmuştu ancak bu paranın onu daha fazla mutlu etmeyeceğini, çok fazla dikkat çekeceğini, hatta evden dışarı çıkmadığı için yeteri kadar harcama fırsatı bile bulamayacağını düşünüp hayır kurumlarına bağışta bulundu. Bilgisayar dünyasının Robin Hood'u, işini profesyonel yöntemlerle yapmaya karar verdi. Eğer bir gün yakalanırsa parmaklıkların ardında olma düşüncesi, içindeki ün sahibi olma hevesine karşı galip geliyordu. Siber güvenlik konusunda hizmet veren bir şirket kurdu. Çalışma odası artık ofisiydi. Her sabah işe gider gibi kalkıyor, yapması gereken işleri yapıyor, öğle arasında mutlaka bir iki saatlik uyku uyuyor ve çalıştığı firmalarda olduğu gibi akşamüstü mesaisini tamamlıyordu. Günün ve gecenin kalan saatlerini, kendi keyfine göre değerlendiriyordu. İş için belirlediği saatlerde sadece iş yapıyordu. İhtiyaç duyan firmaların sistemsel zayıflıklarını tespit edip onlara evden danışmanlık vermeye başlamıştı. Kripto paraların, alternatif bir yatırım aracı olarak tartışılmaya başladığı günlerde, elindeki birikimleri iyi değerlendirip kendisine en az iki üç yıl yetecek kadar para kazanmayı da başardı.

“Yapma lütfen, sanal âlemin Kaptan Hook'u, Olmayan Ülke'deki kayıp çocukların ya da Peter Pan'ın peşinden koşmuyor ya! Adının geçtiği saldırı ve eylemlerde yer aldığın resmî olarak ispatlanamadı. Bence, henüz yakalanmamış olman gerçekten bunları yapmadığın için değil, iyi gizlenmeyi başardığın için. Yanılıyor muyum?”

“Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum. Sen benden tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?”

“Cevap vereceksen söylerim.”

“Kişisel olmadığı sürece cevap veririm.”

“Youtuberların peşindeyim. Nasıl bu kadar ilgi çektiklerini, neden bu kadar izlendiklerini araştırmak istiyorum.”

“Sen de bir Youtuber’sın. Bu soruya kolay cevap verirsin diye düşünüyorum.”

“Ben kendimi öyle görmüyorum. Araştırmacıyım ya da gazeteciylim diyelim. Plazalar, nasıl ki Bab-ı Âli’nin yerini aldı, ben de dijital yayıncılığın plazaları yerle bir edeceğine inanıyorum. Bizim kanalın yaptığı belgeseller ve haberler, televizyonların ana haber bültenlerinden daha çok izleniyor.”

“Sanırım haklısın. Senin için ne yapabilirim?”

Son yıllarda, sosyal medyanın ve e-spor kavramının, insanlar üzerinde yarattığı etkiler Samet’in de ilgisini çekmeye başlamıştı. Çektiği videolarla milyonlarca kişi tarafından izlenen Youtuberların, Instagram fenomenlerinin, Twitter trollerinin peşine takıldı. Gördükleri ilginin ardında yatan sebebi merak ediyordu.

“Bütün gün online oyun oynayan insanlar var, bazıları oyunda geçirdikleri zamanları çekip Youtube’a yüklüyor ve bir zaman sonra fenomen oluyor. Çok para kazanıyorlar. Bu nasıl oluyor? Araştırıp bir dosya hazırlamak istiyorum. Özellikle son zamanlarda çok meşhur olan bir oyun var ya; Fetih. Ondan başlamak istiyorum işe.”

Samet, Leyla’dan önce davranmış ve son bir aydır Fetih’i araştırmaya başlamıştı. Fetih, Osmanlı dönemine ait savaş öğeleri bulunduran çevrimiçi bir rol model oyunuydu. Oyuncu sayısı bir milyonu bulmak üzereydi. Oyun, Hurda Dükkanı isimli bir yazılım firması tarafından geliştirmişti. Temelde, basit bir hikâyeyi ilgi çekici hale getirmek için farklı bir yöntem deneniyordu. Klasik olan kısmı, iyiler ve kötüler ismindeki iki cepheden oluşan oyuncu gruplarının, sanal bir ortamda kendileri için birer karakter oluşturup savaşmalarıydı. Süper kahramanların dünyasında her zaman anlatılan ve sonunda iyilerin kazandığı, fanilerin dünyasındaysa acıdan, kandan, ölümden ve şiddetten ibaret olan savaşlar gibi.